

NOVINKY

Základní škola a Základní umělecká škola Karlovy Vary

Karlovy VARY°

listopad 2025

web: www.zsazus.cz, e-mail: skola@zsazus.cz

Nový školní rok v ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary začal s elánem i novými výzvami

S prvním zářijovým dnem se po prázdninách znovu rozezněly chodby Základní školy a Základní umělecké školy Karlovy Vary. Do lavic usedlo celkem 470 žáků základní školy, což je o čtrnáct více než v loňském roce. Vedle běžných tříd zde pokračují také třídy se zaměřením na jednotlivé umělecké obory – 104 mladých hudebníků, 98 tanečnic, 122 výtvarníků a 146 žáků bez uměleckého zaměření.

Také základní umělecká škola zahájila školní rok s rostoucím počtem žáků. Letos se jich do studia zapsalo 1031, tedy o více než dvacet více než vloni. Nejvíce dětí navštěvuje hudební obor (681 žáků), následují výtvarný (150), taneční (130) a literárně-dramatický (70). O jejich rozvoj se stará 58 učitelů s přepočteným úvaz-

kem 33,2, zatímco v základní škole působí 42 pedagogů s úvazkem 30,6.

Spojení základního a uměleckého vzdělávání dává škole jedinečný charakter. Žáci mají možnost rozvíjet nejen vědomosti, ale i talent a tvořivost – což se dlouhodobě odráží v jejich úspěších. Pravidelně se umísťují na předních příčkách regionálních i celostátních uměleckých soutěží a reprezentují Karlovy Vary i mimo region.

K hlavním úkolům letošního školního roku patří příprava nového školního vzdělávacího programu podle revidovaného rámcového vzdělávacího programu a pokračování přestavby podkroví budovy druhého stupně. Po dokončení zde vznikne učebna přírodních věd,

dvě jazykové učebny (z nichž jedna bude rozšířena o prostor pro výuku robotiky) a dvě moderní počítačové pracovny. Jedna z nich bude zaměřena na počítačovou grafiku a tvorbu hudby. Otevření těchto nových prostor je plánováno na září 2026.

Nový školní rok tak začíná nejen s rostoucím počtem žáků a novou energií, ale i s jasnou vizí dalšího rozvoje školy, která propojuje vzdělávání s uměním – a díky tomu nabízí dětem prostor učit se, tvořit a růst.

Mgr. Břetislav Svoboda

Účinkují:
Sluníčka,
Hvězdičky,
Rolníčka,
Zvoneček,
Zvonek,
TAM-TAM,
Grazioso
a SeniorVox

Sbormistr:
M. Lendělová,
K. Svobodová,
I. Volopichová
a P. Petříková

Klavírní doprovod:
P. Petříková, P. Šemberová,
S. Mrnková Tkieddinová a K. Šimandl

Z BETLÉMA SE OZÝVÁ

11. 12. 2025 17.17 KMD

17. 12. 2025
19.30 h
KMD

Účinkují:
Bigband Šmeralka pod vedením M. Krajce
Symfonický orchestr ZŠ a ZUŠ pod vedením M. Rothbauera
Pěvecké sbory pod vedením M. Lendělové, K. Svobodové a I. Volopichové
Taneční skupiny M. Odvodyové a P. Šemberové

Předprodej vstupenek v Karlovském městském divadle

Operační program Jan Amos Komenský II aneb Rozvoj vzdělávání v ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary

Co nám o pátých šablonách v pořadí říká AI:

„**Operační program Jan Amos Komenský II (OP JAK II)** je navazující program Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR pro období **2021–2027**. Jeho cílem je podpora kvalitního, moderního a dostupného vzdělávání na všech stupních, se zvláštním důrazem na rozvoj škol a pedagogů. Program nabízí školám možnost získat finance zejména prostřednictvím tzv. „šablon 5“, které umožňují jednoduché zapojení bez složité administrativy. Podporuje především další vzdělávání učitelů a sdílení zkušeností mezi školami, doučování žáků a podporu těch, kteří potřebují zlepšit své školní výsledky. Důraz je kladen také na inovativní metody výuky, jako je

projektové vyučování či rozvoj digitálních dovedností, a na posilování čtenářské, matematické a digitální gramotnosti. Součástí programu je rovněž podpora činnosti školních družin a základních uměleckých škol, zejména v oblasti rozvoje talentu, kreativních aktivit a spolupráce s rodiči. Hlavním cílem je **zlepšit kvalitu výuky a podmínky vzdělávání dětí**, podpořit pedagogy a umožnit školám reagovat na aktuální výzvy – včetně digitalizace, inkluze a podpory žáků s odlišnými vzdělávacími potřebami.“

Se vším s AI souhlasím, ale co myslí tím „bez složité administrativy“? Asi nikdy nezkusila běžet vyčerpávající maraton ve formě vykazování aktivit, naplňování výpo-

čtových tabulek, indikátorů a mnoha dalších úředních obstrukcí začarovaných do uživatelsky nepřátelských informačních systémů! Příště jí tento úkol zadám a uvidíme, jestli se stihne omluvit, než se jí roztaví procesory!

Jak jste z tohoto netradičního úvodu jistě pochopili, naše škola opět využila možnosti čerpat v období 1. 9. 2025 – 31. 8. 2027 dotace na rozvoj vzdělávání. Celé sérii operačních programů se zjednodušeně

říká šablony. Šablona je vlastně aktivita, jejíž realizací a vykazáním získá škola určitou finanční částku. Tou pokryje danou aktivitu a případně zbylé prostředky pak využije třeba na nákup pomůcek, techniky, vybavení atp. Mezi největší přínosy projektu naší škole

patří částečné financování asistentů

pro ukrajinské žáky, kariérového poradce, financování doučování žáků a v neposlední řadě financování dalšího vzdělávání pedagogů.

Aktuální série zkráceně OP JAK II je velmi podobná předešlému OP JAK I. Liší se pouze v detailech a celkové částce, kterou škola může na základě své kapacity z fondů čerpat. Ta je nyní o něco nižší, ale stále relativně vysoká, činí 2 405 674,55 Kč.

Doufejme, že se všechny aktivity podaří zkoordinovat, naplnit a správně vykazat.

Mgr. Jan Tumpach, koordinátor projektu

Spolufinancováno Evropskou unií

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

TŘÍDÍM. TŘÍDÍŠ? TŘÍDÍME!

Všichni to známe. Přestávka skončí, zvoní na hodinu a my spěcháme do třídy. Kolem košů občas proběhneme bez povšimnutí. Ale co když vám řeknu, že právě teď držíme klíč k lepší budoucnosti v našich vlastních rukou, nebo spíše v koších?

Od října se i naše škola aktivně zapojuje do třídění odpadu. Cílem této aktivity je nejen snížit množství směsného odpadu, ale pře-

devším vést naši mladou generaci k **zodpovědnému a ekologickému chování**.

Proč je to tak důležité? Recyklace šetří energii, přírodní zdroje a snižuje znečištění. Navíc z toho, co vytřídíme, mohou vzniknout úžasné nové věci, např. z papíru další sešity, z plastů třeba lavičky v parku a ze skla zase nové láhve.

V každé učebně prvního stupně a ve vybraných třídách druhého

stupně jsou nyní k dispozici speciální barevné kontejnery, které žákům i pedagogům umožní jednoduše třídít **papír, plast a bioodpad**. Klasický směsný odpad je samozřejmě k dispozici také. Je skvělé, když se třída domluví a společně dbá na to, aby se odpad správně roztřídil. Nejde jen o velké projekty, ale o každodenní návyky.

Pro hladký průběh celého systému je klíčové, že každý pá-

tek **sami žáci pomáhají i s vynášením tříděného odpadu**, čímž udržují školu čistou a připravenou na další týden.

Třídění odpadu není jen o povinnosti, ale především o zodpovědnosti. Každý malý krok se počítá. Připojte se k nám a buďte součástí pozitivní změny!

Petra Duncsáková

Informace k cykloturistickému kurzu 6. ročníků

Vážení rodiče, milí žáci,

dovoluujeme si vás informovat o plánovaném **cykloturistickém kurzu pro žáky 6. ročníků**, který se uskuteční v termínu od **25. 5. do 29. 5. 2026**.

Předpokládaná cena kurzu činí přibližně **2 000 Kč** (přesná kalkulace bude upřesněna).

Důležité upozornění: Ačkoliv se jedná o kurz cykloturistický, **účast není podmíněna vlastnictvím jízdního kola**. Program je připraven tak, aby jej mohli absolvovat všichni žáci bez rozdílu.

Kurz je zaměřen na všeobecný sportovní rozvoj a pobyt v přírodě. Hlavní náplní budou:

- Turistika (pěší i cyklistická dle

možností)

- Základy topografie (práce s mapou a orientace v terénu)
- Základy první pomoci
- Táborské dovednosti
- Tradiční i netradiční sportovní hry

Cílem kurzu je nejen zlepšení fyzické kondice žáků, ale také posílení kolektivu a získání nových praktických dovedností.

Předběžné přihlášky obdrží žáci prostřednictvím svých třídních učitelů v nejbližší době.

Podrobnější informace (ubytování, platba, doprava apod.), se žáci dozví na jaře.

Karel Dyk (vedoucí kurzu)

SINCE 1835

KARLOVARSKÝ SYMFONICKÝ ORCHESTR

KARLOVY VARY SYMPHONY ORCHESTRA

KARLOVARSKÉ
MĚSTSKÉ DIVADLO

13. 12. 2025 | 19.30

14. 12. 2025 | 15.00

Karlovarské městské divadlo

Jakub Jan

RYBA

Česká mše vánoční

Společný hudebně taneční projekt

Základní školy a základní umělecké školy Karlovy Vary
Karlovarského symfonického orchestru
a Karlovarského městského divadla

Účinkují žáci a pedagogové ZUŠ, Karlovarský symfonický orchestr a hosté
Marek Rothbauer – dirigent
Petra Krajsová – video projekce
Vlado Hřebeňák – rekvizity
Petra Blau a Pavla Šemberová – choreografie
Miroslava Lendělová – sbormistryně
Pavla Šemberová – režie

◀ VSTUPENKY: Pokladna KMD - Divadelní náměstí 21, 360 01 Karlovy Vary, tel.: 353 225 537, www.karlovarske-divadlo.cz, www.kso.cz

Zřizovatel

Karlovy VARY

Finanční podpora

Karlovarský kraj

Živý kraj

MINISTERSTVO KULTURY

LEXUS

KARLOVY VARY

Hlavní partneři

Partner koncertu

Karlovarské městské divadlo

Partneři

Hotel Imperial

ASTORIA

Karlovy Vary

V letošním roce slavíme 260 let od narození a 210 let úmrtí Jakuba Jana Ryby – jednoho z nejvýznamnějších představitelů české kantorské hudby přelomu 18. a 19. století. Jeho Česká mše vánoční provází svátky, které většina z nás prožívá bez ohledu na náboženské přesvědčení. A až za svůj krátký život zkomponoval Ryba okolo 1500 děl, právě „Rybovka“ zůstala po desetiletí stálíci v repertoáru profesionálních i amatérských souborů a můžete ji slyšet každoročně od předních symfonických těles a sólistů až po venkovské kostelíky v podání místních sborů třeba jen s doprovodem varhan.

Česká mše vánoční Jakuba Jana Ryby je letos už počtvrté výjimečným koncertem i naší

školy v předvánočním čase. V podání sólových partů se střídají žáci pěveckého oddělení a ve sborech můžeme slyšet nejen učitele školy, ale i rodiče žáků a další spřízněné zpěvné hlasy.

Již pro loňské provedení jsme spojili síly s Karlovarským symfonickým orchestrem: sólové party a polovinu orchestru obsadili naši žáci a ke sboru se přidali hráči orchestru. Tento koncert v Císařských lázních sklidil velký ohlas publika.

U příležitosti letošního výročí skladatele jsme připravili ještě pozoruhodnější projekt: ke spolupráci jsme přizvali také Karlovarské městské divadlo a v režii Pavly Šemberové odehrajeme dvě představení České mše vánoční, ve

kteří se bude nejen zpívat a hrát, ale zapojíme i taneční a výtvarné oddělení školy. Úvodního slova o Jakubu Janu Rybovi se ujme Viktor Braunreiter. A v podání hudebníků KSO pod vedením Michaely Petrové zazní také Rybův flétnový kvartet C dur.

Tyto výjimečné příležitosti mezioborové a mezigenerační spolupráce, kde se setkávají amatérští umělci s profesionály, si vždy velmi užíváme a věříme, že radost ze společné práce se přenesle z jeviště a orchestrálního do publika a všichni se krásně naladíme na blížící se vánoční svátky.

za ZŠ a ZUŠ Pavla Šemberová
za KSO Vlasta Vodičková

I o prázdninách ...

I o prázdninách žijí hudbou.

Přestože je slovo prázdniny od slova prázdno, neznamená to vždy nicnedělání, lenošení, prázdno.... Někteří žáci smyčcového a klavírního oddělení odjeli ještě na konci června tohoto roku na desetidenní interpretační kurzy ve hře na smyčcové nástroje a na klavír do Turnova.

Tyto kurzy pořádá již řadu let ZUŠ Turnov ve spolupráci s finskou hudební školou ve městě Kotka. Kurzy spočívají ve výuce na nástroj v obsahu pěti hodin, pro smyčcové nástroje je ještě v ceně každodenní zkouška se smyčcovým orchestrem a celé snažení je pak zakončeno sólovými koncerty sólistů a orchestru. Žáci mají kromě toho volný vstup na všechny akce pořádané v té době místní ZUŠ. Všechny hodiny jsou pod vedením vynikajících pedagogů z konzervatorií v Praze a v Brně.

Kromě uměleckého růstu žáků je bonusem i navazování přátelství mezi žáky jiných škol, protože na kurzy jezdí děti z celé republiky.

Miljo Milev

Karlovarský folklór vítězil

V květnu letošního roku se celostátní soutěže folklórních souborů i sólistů zúčastnilo i chodské trio jménem SiŽáBa. Po mimořádném úspěchu, kdy trio získalo titul absolutního vítěze v kategorii „komorní hra s dudami“, vyrazili žáci na konci července na pětidenní kurzy do Spáleného Poříčí, které pořádá Orchester lidových nástrojů Plzeňského kraje. Zde se začlenili do skupiny asi třiceti dalších dětí a studentů a společně, po velmi náročných zkouškách, vystoupili na dvou dlouhých

koncertech jak ve Spáleném Poříčí, tak v Plzni.

A protože je hudba našich předků bavi natolik, že dokáží přesvědčit i posluchače, pro nějž není lidová hudba stěžejním zájmem, dostalo toto trio nabídku účinková-

ní na Mezinárodním folklórním festivalu ve Strážnici na konci června příštího roku. Taková nabídka se samozřejmě neodmítá, protože tento festival je vrcholem celosvětového folklórního dění. Tak držíme palce.

Miljo Milev

Vánoce se sbory

Určitě se mnohým z vás stalo, že jste v září procházeli kolem sborové třídy a slyšeli jste z ní znít vánoční písně a koledy. No, opravdu se vám to nezdálo. Koncertů zase budou spousty, a proto se pečlivě připravujeme již od začátku školního roku. Myslím, že se máte opět na co těšit. My se tedy těšíme moc. A kde nás tedy můžete slyšet?

Pátek 12. 12. 17.00
Zámecká věž (TAM – TAM)

Sobota 13. 12. 17.00
Rozsvícení stromčku
Tašovice kaplička (TAM – TAM)

Sobota 13. 12. 19.30
Česká mše vánoční
Divadlo (Sbor složený z učitelů, rodičů a přátel školy)

Neděle 14. 12. 15.00
Česká mše vánoční
Divadlo (Sbor složený z učitelů, rodičů a přátel školy)

Středa 17. 12. 19.30
Jazzové Vánoce
Divadlo (TAM – TAM a zpěvačky M. Lendělové)

Sobota 20. 12. 16.00
Koncert s Roháči
Andělská Hora – kostel (Hvězdičky)

Neděle 21. 12. 17.00
Trhy Ostrov
(sól. zpěvačky M. Lendělové a K. Svobodové)

2. půlka prosince
Školní sborové koncertíky
Aula (Rolnička a Zvoneček)

Mirka Lendělová

Písňová soutěž Bohuslava Martinů

Jako každý rok, tak i letos se upravili naši sóloví zpěváci na Mezinárodní soutěž Bohuslava Martinů do Prahy. Tento rok se konala třetí víkend v říjnu a do hlavního města vyjela opravdu početná skupina šesti dětí. Pro dva zpěvačky to byla úplně první zkušenost v takové velké soutěži. Mám velikou radost, že si všichni svá vystoupení užili, snažili se podat soustředěný a co nejlepší výkon a zároveň vnímali a dokázali velice profesionálně zhodnotit soutěžící ve své kategorii.

Konkurence je v této soutěži opravdu velká. Děti musí zazpívat tři písně. Jednu libovolnou z klasického repertoáru, jednu lidovou a jednu povinnou. Právě ta povinná bývá „kamenem úrazu“. Je to píseň Bohuslava Martinů. Každá kategorie má přesně určenou, kterou musí zpívat, a tyto písně patří k velkým oříškům písňových soutěží. Mám radost, že nás tato překážka nezaskočila a že jsme si ze soutěže přivezli nejen krásná ohodnocení, ale také řadu zkušeností a krásných vzpomínek.

Nejmladším soutěžícím byl **Jan Medvěd** a svou kategorii rovnou vyhrál. Získal 1. místo. Poprvé na této soutěži zpívala **Dagmar Petřířková** a také se jí dařilo. Svým výkonem si v nejmladší kategorii vy-

zpívala 3. místo, stejně jako **Lucie Janečková**. Ve starších kategoriích patřila třetí místa také **Emě Procházkové** a **Janu Markovi**.

Náročnou kategorií byla kategorie II. V té zpívalo 26 opravdu výborných starších dívek. Naši školu reprezentovala **Kateřina Vaculíková** a přivezla nám 2. místo.

Ráda bych všem zpěvákům poděkovala. Není důležité vyhrát. Není ale důležité ani soutěžit. Mám však radost, že děti na soutěže jezdí rády. Přináší nám to opravdu hodně pracovních, ale i morálních zkušeností. Navzájem se ještě více poznáváme, a to jak s dětmi, tak i s jejich rodiči a prarodiči. Těm také moc děkuji za pomoc a trpělivost.

Mirka Lendělová

Středa 26. 11. 19.00
Koncert s Kamilou Nývtovou
Císařské Lázně (sól. zpěvačky M. Lendělové a K. Svobodové)

Neděle 30. 11. 18.00
Rozsvícení Vánočního stromu
u Thermalu (sól. zpěvačky M. Lendělové a K. Svobodové)

Čtvrtek 4. 12. 17.00
Adventní koncert
Divadlo (komorní pěv. soubor M. Lendělové a K. Svobodové)

Sobota 6. 12. 16.00
Benefiční akce pro Žirafu
Bohatice (mladší žáci M. Lendělové)

Neděle 7. 12. 9.00
Mše v kostele sv. Máří Magdalény
(sbor ZVONEK)

Čtvrtek 11. 12. 17.17
Z Betléma se ozývá
Divadlo (Všechny sbory)

O víkendu 31. 10.- 2. 11. jsme se zúčastnily Celostátní přehlídky scénického tance mládeže a dospělých v Jablonci nad Nisou, kam jsme postoupily za Karlovarský kraj s choreografií Cum dederit, oceněnou za pohybovou impresi.

Naše choreografie byla vybrána pro realizaci v kostele sv. Anny, a tak jsme měly možnost tančit dva přehlídkové večery v netradičním prostoru. Podlaha byla pro bosá chodidla ledová a celkový chlad nepříjemný, ale žákyně II. cyklu TO ZUŠ to úžasně zvládly a svým výkonem zasáhly diváky i porotu. Slyšela jsem od odborné poroty jenom chválu a krásná slova, velmi si toho vážím a těší mě to.

Také jsme si užily víkend spolu, což považuji za hodně důležité i pro další společné fungování skupiny. Tu tvoří Eliška Lattischová, Veronika Velková, Anh Vien Tram, Valerie Spáčilová, Adléta Wizovská.

Součástí přehlídky byly také taneční workshopy se zahraničními lektory a krásné společné zakončení téměř všech účinkujících souborů. Je z čeho se radovat a čerpat energii.

Markéta Odvodyová

Každý den připravují organizátoři tištěné noviny o přehlídce. Takto se psalo o Cum dederit.

Cum dederit

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary
Markéta Odvodyová

První páteční vystoupení důmyslně zasazené do interiéru barokního kostela sv. Anny otvírá choreografie s názvem Cum dederit. Její téma za doprovodu hudby Antonia Vivaldiho odkazuje na umění baroka.

Tanečnice nejprve klidným a soustředěným krokem objevují prostor a stávají se jeho součástí. Vstupují do posvátného sálu a přitom si drží své dlouhé sukně. Vcházejí jako barokní sochy, kterým byl vdechnut život. V jejich tváři spatřujeme soustředěný výraz, kterým zasahují diváky. Celý prostor postupně opanuje majestátnost, dramaticčnost a citlivost, tedy hlavní pilíře této inscenace. Každý pohyb a přesné přemístění v prostoru svědčí o hlubokém vžití se do tématu se značným ohledem na hudební doprovod. Interiér kostela se stal tichým spoluvůrcem této choreografie: hry světla a stínů vrhaly na stěny měnící se siluety tanečnic, které se tak stávaly pomíjivou, ale významnou součástí celého díla. Tyto prchavé obrazy dotvářely druhou, možná na první pohled skrytou, rovinu choreografie. Scénický zdařilý kostým doplňující téma a tajemná atmosféra kostela vytvořily rezonující dojem, který dozníval ještě dlouho po konci představení.

Evička

PROCÍTENOST
UVĚDOMĚLOST
ZTVÁRNĚNÍ BAROKA
PŘENESENÍ ATMOSFÉRY
LADNOST

foto: T. Barm

Stojí vrba košatá v divadle Ponec, Praha

Tanečnice a hudebníci ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary zaujali choreografií Stojí vrba košatá nejen na krajské přehlídce (Horní Slavkov, Sokolov) a celostátní přehlídce (Kutná Hora, Karlovy Vary), ale také na jevišti pražského divadla Ponec.

V pondělí 13. října 2025 společně reprezentovali taneční obor školy v programu PONEC DĚTEM.

Tento úspěch navázal na květinovou celostátní přehlídku tanečního oboru ZUŠ, která se konala v Karlovarském městském divadle.

Právě tam vystoupení zaujalo odbornou porotu i diváky a přineslo celému souboru pozvání do Prahy.

V divadle Ponec se účinkující představili v programu, který nabídl výběr choreografické tvorby z celé republiky.

Pro všechny zúčastněné byla tato událost krásným zážitkem a cennou zkušeností.

Veliké poděkování celému vrbovému týmu!

Petra Blau

Taneční workshop s Věrkou Ondrašíkovou

V sobotu 20. 9. se taneční sál ZŠ a ZUŠ Šmeralova proměnil v prostor plný energie, hudby a tvořivosti. Pod vedením choreografky, tanečnice a pedagožky Věry Ondrašíkové (AMU Praha) se uskutečnil inspirativní workshop zaměřený na pohyb, tanec, práci se slovem i hudbou.

Zúčastnily se ho tanečnice naší školy, které společně objevovaly

nové cesty a možnosti svého pohybového vyjádření. Krátká improvizace sdělení následně poskytla inspiraci pro další vzájemnou tvůrčí (spolu) práci.

Workshop bude mít pokračování v listopadu, kdy se účastníci zaměří na ucelenou strukturu a vznik krátkého choreografického tvaru.

Petra Blau

Od expresivní malby zvírat k dialogu s uměním

V červnu se v Galerii Duhová paleta uskutečnila dlouho očekávaná **výstava absolventů roku 2025**. Tato událost přilákala mnoho návštěvníků – rodiče, přátelé, učitele i milovníky umění – a setkala se s velkým úspěchem.

Na výstavě byla k vidění pestrá paleta prací žáků Základní umělecké školy, a to jak z prvního, tak i druhého stupně. Návštěvníci mohli obdivovat rozmanité techniky a styly, které dokazují, jak bohatý a kreativní svět se skrývá v dětské fantazii.

Velkou pozornost si získala zejména díla **mladších žáků**, kteří představili své pestré barevné **malby zvířat**. Jejich práce okouzly návštěvníky hravostí, odvahou v barvách i upřímnou radostí z tvorby.

Absolventi druhého stupně pak vystavili svá **závěrečná díla**, která představovala vyvrcholení jejich několikaleté práce na ZUŠ. Každý obraz, objekt či grafika nesla osobitý rukopis autora a dokazovala, jak daleko se studenti ve svém uměleckém vývoji posunuli.

V říjnu ožila Galerie Duhová paleta v Karlových Varech výstavou studentů oboru fotografie ze Střední uměleckoprůmyslové školy Karlovy Vary. Mladí tvůrci zde představili pestrou kolekci prací, v nichž se prolínala intimita portrétní s energií dokumentu. Návštěvníci mohli nahlédnout do prostředí zajímavých subkultur, které se v Karlových Varech potkávají v klubech, na ulicích i v zákulisí městského života.

Výstava se setkala s velkým ohlasem – vernisáž zaplnili studenti, učitelé, rodiče i přátelé vystavujících autorů. Atmosféra byla plná diskusí o tvorbě, světle, kompozici i o tom, jak může fotografie zachytit nejen obraz, ale i ducha doby a komunity.

Listopad přináší do Duhové palety novou kapitolu. Výstava **Maxima Vehery** a **Anahity Raza** navazuje na předchozí expozici, ale obrací pozornost směrem k samotnému divákovi. Tento projekt zkoumá, **jak vzniká význam uměleckého díla v okamžiku setkání s pozorovatelem** – jak se obraz proměňuje, když do něj vstoupí pohled, zkušenost a představivost člověka před ním.

Návštěvníci budou mít možnost zapojit se do experimentu: rozebírat jednotlivá díla z hlediska jejich možných významů, interpretací a pocitů, které v nich vyvolávají. Sesbírané odpovědi a postřehy budou následně analyzovány, aby přispěly k hlubšímu pochopení samotného procesu vnímání umění.

Projekt se tak stává **pokusným polem mezi obrazem a jeho čtením** – místem, kde se umění proměňuje v živý rozhovor. Galerie Duhová paleta se tímto otevírá nejen pohledu, ale i myšlence, že umění nežije jen na stěnách, nýbrž v prostoru mezi tvůrcem a divákem – tam, kde vzniká porozumění.

V listopadu se můžeme těšit také na cyklus představení Scénického čtení a autorské tvorby žáků LDO a AT ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary pod vedením Štěpánky Kačerové Lovacké, který proběhne 6. – 14. 11. 2025 vždy od 16:30 hodin v naší galerii.

Přijďte svou návštěvou podpořit všechny zúčastněné, budeme se na vás těšit v galerii Duhová paleta. Harmonogram akcí lze najít na: www.zsazus.cz nebo přímo v Galerii Duhová paleta od pondělí do čtvrtka od 15. – 18. hodin na adrese Sokolovská 35 v Karlových Varech.

*Za Galerii Duhová paleta
Mgr. Petra Krajsová*

Tématem léta se zaobírali, reálně i s fantazií, žáci Autorské tvorby pod vedením Mgr. Štěpánky Kačerové Lovacké

Tajemství letního moře

Bylo léto. Slunce páliło a silnice se leskla jako stříbrná stuha. V autě jelo pět kamarádů. Smáli se a těšili se k moři. Najednou – rána. Auto se zastavilo. Na silnici před autem ležel člověk – starý rybář. Nikdo nevěděl, co se stalo. Opatrně přenesli tělo k vodě. Pak rychle odjeli domů a doufali, že se muži nic nestalo. Slíbili si, že nikomu nic neřeknou. Když přišla noc a doma všichni usnuli, Elna u dálky slyšela od moře otevřeným oknem kroky. Pomalu, krok za krokem, někdo šel po písku k domu. Elna zavřela okno a schovala se pod peřinu. Bála se, že si pro ni přišel ten rybář. Pak se Elna probudila. Bylo ráno. Bylo zase horko – slunce zářilo, a vše se zdálo být jako sen. Běžela ihned k moři. Na pláži seděl rybář, úplně stejný, jako ten ze snu. Opravoval síť a na Elnu se usmíval. Dívka se zastavila. Dívali se na sebe beze slov. Najednou zafoukal vítr. Moře k jejím nohám vyplavilo malou mušli. Leskla se jako slunce. Elna se pro mušli sehnula, vzala ji do dlaně. Když se zpět narovnála, rybář už zmizel. Elna cítila, že moře má svá tajemství. Od té doby pokaždé, když viděla svou mušli, vzpomněla si na tento nezvyklý zážitek a usmála se.

Marina Pospíchalová, 8 let

DEVADESÁT DEVĚT LETNÍCH DNÍ V HÁJI

Někdo nás sleduje.

Partička kamarádů Bertík, Olík, Benja, Daník a Vítek bydleli na vesnici, poblíž hlubokého a strašidelného lesa. Bertíkovi bylo devět let, Olíkovi osm, Benjovi 9 let, a Daníkovi a Víkovi 8 let. V pátek třináctého se stalo něco děsného! Děti měly v lese přespávačku a pod kamením tam zahlédly hororového jelena, sovu a berana! Vítek odhodil slupku od banánu a jelen po ní uklouzl. Super, Víto, volali kamarádi! Jelen se na ně naštval.

Děti pak šly do hlubokého lesa. Slyšely, že beran šoupal a šoupal kopytem, až se úplně vyburcoval a vyjel po Víťovi. Jdi Víto jdi, křičeli ostatní! Děti běžely do lesa. Přemýšlely, kudy teď. Musíme najít mnoho barevnou lego kostičku, říkaly si děti.

Mnoho barevná lego kostička.

Kde najdeme Mnoho barevnou lego kostičku? Skrývá se v mnohobarevném hradě z lega, navrhl někdo. Tak vemte batohy a jdeme, zvolal další

Co to vidím? Ptal se Benja o dva dny později. To je přece mnohobarevný hrad! Dobrý den, jak vám můžeme pomoci, ptal se obyvatel hradu. Potřebujeme Mnoho barevnou lego kostičku, vysvětlovali jsme mu. Ano, tady je, řekl ten z hradu a podal nám ji. Grrrr grrr. Podívejte, tamhle jsou jelen a sova a beran! Na tři ji hodíme do vzduchu. Tři, dva, jedna, teď! Mnoho barevná lego kostička vyslala paprsky, které zlikvidovaly jelena, sovu a berana. A my byli zachráněni.

Albert Krajsa, 9 let

Strašidelný dům.

V Severní Americe v divočině se v létě objevil veliký dům. Bylo právě tři hodiny ráno. Za chvíli na to tam přišel chlapec. Na pohled vypadal, že je tu nový. Šel dovnitř. Uvnitř uviděl staré věci a byl tam také veliký sklep. Vešel dovnitř. Ve sklepě bylo hodně svíček a byly tam naskládané židle. Potom šel ven a zavolal svým kamarádům. Kamarádi přišli a hned šli dovnitř. V domě je vystrašil malý duch a tak rychle utíkali pryč. Volali na svého kamaráda, ať taky uteče. A tak utekl za nimi. Po nějaké době se ale všichni vrátili a šli to znovu prozkoumat. Po chvíli potkali hodně duchy a ti duchové je zavedli do tajné komnaty, kde se dali vyvolávat duchové. Ve dvanáct hodin přišli zlí duchové a chtěli je zabít, ale naštěstí byli v kouzelném kruhu, tak na ně nemohli. Další den museli najít truhlu. Jeden z nich se vydal na půdu a tam ji opravdu našel. Pak ho začal nahánět duch se sekerou, ale utekl před ním, i s pokladem. Než další den otevřeli truhlu, řekla jim hodná čarodějnice zaklínadlo, aby zlí duchové byli pryč. Ve dvanáct hodin to zaklínadlo řekli a pak zlí duchové skutečně zmizeli. A pak si na oslavu všichni dali dort.

Marko Tučí, 9 let

Výlet do pizzerie

Jel jsem pizzerie. Uvnitř to vypadalo děsivě. Viděli jsme animatroniky, kteří se jmenovali Freedy, Bonny, Chyca a Foksi. Zapnulo se video na počítači a v něm byl vidět securita, který říkal, že v noci chodí animatronici a chtějí nás zabít.

„Jděte do malý komnatky a tam máte zapínače, aby se zavřeli dveře a rozsvítilo se světlo. A musíte přežít do šesti ráno. A tohle musíte udělat čtyřikrát. A koukejte na kamery,“ řekl nám.

Potom jsem čekal, jestli mě animatronici přijdou tedy zabít. Zavřel jsem dveře, když šel Bonny. Pak jsem koukal do kamery a uviděl jsem, že Chyca šla pryč. Tak sem čekal, jestli mě přijde zabít ta. Když přicházela, tak jsem taky zavřel dveře. Stála za dveřmi a čekala. Koukala na mě oknem, já jsem se lekl a rozsvítil světlo a ona utekla. Potom bylo šest ráno a já se připravoval na další noc. Vzal jsem si jídlo a pití. Už byla půlnoc a Bonny a Chyca šli pryč a Freedy stál a zpíval. Koukl jsem se na jinou kameru a viděl v ní Foksi. Foksi vyskočil a běžel ke mně a tak jsem rychle přibouchl dveře. On ťukal do dveří a drápy do nich drápal. Po nějaké chvíli šel pryč. Koukl jsem se na druhou kameru a uviděl, jak Freedy chodí kolem. Potom bylo ráno. Tak jsem se šel protáhnout a uviděl, jak animatronici zpívali. Byla zase půlnoc a koukal jsem se na kameru. Potřeboval jsem na záchod a tak jsem rychle proběhl. Když jsem byl na záchodě, tak jsem uslyšel jak přišel animatronik. Tak jsem se otočil a běžel zpátky. Byly tam hned čtyři animatronici a když jsem doběhl, tak jsem zavřel dveře a rozsvítil. Potom odešli všichni pryč a já zase koukal do kamery. Potom přibíhal Foksi, tak jsem zavřel dveře. Zase po nich drápal drápy. Blížila se Chyca, tak jsem dveře znovu přibouchl. Když přišla půlnoc, připravil jsem se a uviděl, jsem jak na počítači říká něco securita. „Dej si pozor, jdou na tebe všichni,“ uslyšel jsem. Tak jsem se lekl, bál jsem se, jestli to přežiju. Šla na mě Chyca a tak jsem znovu zavřel dveře a rozsvítil světlo. A stejně to probíhalo i další noci s dalšími animatroniky a já nakonec přežil všechny tři noci a pak jsem odešel užít si zbytek léta.

Alexandr Los, 9 let

Strašidelný domeček

Byl jednou jeden strašidelný domeček. V tom domečku žil jeden dědeček a babička. Babička se jmenovala Sponggrann a dědeček se jmenoval Trannbas. A měli dceru, která se jmenovala Grandzoom, narodila se v roce 1984. Jako rodina žili v lese. Jednoho dne se stalo, že dcera Grandzoom se zeptala, jak vypadá město. A rodiče ji zakázali se jít podívat, jak město vypadá. Ale ona jednou v létě v noci, když rodiče spali, si sbalila věci a vypravila se do města. Chtěla moc vědět, jak vypadá. Šla a šla, až konečně uviděla město. A ve městě viděla chodit lidi, které do té doby ještě nikdy neviděla. A potom ji došlo, že už je ráno a pak zahlédla nějakého člověka, který měl na vestě napsáno policie. On ji uviděl a šel k ní a ona z něho měla strach a tak utekla domů, zpátky do lesa.

Marek Gerasimov, 9 let

Zmrzlinářka

Byla jedna zmrzlinářka, která se jmenovala Jaromíra. Děti k ní chodili každý den na zmrzlinu, protože její zmrzlina byla ta nejlepší v okolí. Jednoho dne se však stalo, že k ní nepřišlo ani jedno jediné dítě. Přišlo jí to divné, tak se šla podívat po okolí, co se to děje.

Nejdříve nemohla objevit ani jedno dítě, nikde nikdo, pak ale našla spoustu dětí, určité aspoň osmdesát, stát ve frontě u zmrzliny Gelato.

Jaromíra byla smutná a zklamaná. O dva dny později jí napadlo, že vyrobí nejlepší zmrzlinu na světě. A to Zlatou zmrzlinu. Její složení bylo: vanilka, žluté barvivo a šlehačka. Když ji udělala, brzy se to rozneslo a tak děti k ní zase začaly chodit. A Gelato bylo za pár dní švorc.

Fabian Tučí, 11 let

Strašidelný jednorozec a zhasnutí oheň 99 dní

(z pohledu tří postav)

Postava první:

Musím jim zhasnout oheň, abych je mohl zničit. Musím zničit Víki a Lízu.

Musím své poskoky poslat hned dnes. A tak začala noc.

Jděte a zabíjejte!

Nemají žádné nástroje, máme šanci.

Au, jau, nééééé, oni vítězí!!!!!!

Musím poschovávat všechny 4 ztracené děti.

U dvou dětí jsou jeleni a u ostatních zase velcí medvědi. Ne! Ne! Ne!

Jé! Ale nesmí najít bandage. To by byl můj konec.

Dnes tam půjdu a pokusím se je zneškodnit.

Už začal nový den, musím se jít schovat do své jeskyně.

A protože se za chvíli bude stmívat, pošlu tam svoje poskoky.

A měla bych tam poslat i patnáct lukýrníků, tři by si měli radši vzít sekeru.

Hahaha! Už se stmívá, jděte a zabijte je.

Ou, jeden nám umřel. No nic, jdeme na věc.

Ne! Oni je zabili, jak to mohli přežít? Sakra.

Musím jich tam poslat snad třicet, nebo nevím...

Už jsou tady určité sto dní, proč je prostě nezabijou? Už to trvá věčnost, nebaví mě to. Musím se tam jít podívat. A musím se z nich najíst.

A jednorozec je nezabil a oni vydrželi naživu tisíc dní, a jestli neumřeli, žijí tam dodnes.

Veronika Eberlová, 10 let

Postava druhá:

Musíme přežít 99 dní na louce se strašidelným jednorozcem.

Udělám oheň a zabiju zajíce, abych měla jídlo.

Musíme udělat pořádný oheň, aby mě ta mlha pustila dál.

Nééé, už jdou a já nemám ani pistol.

Musíme je zabít tou sekerou.

Jooo, zvládli jsme to!

Už je den a já jdu na výpravu najít truhly. Hele truhla, co v ní asi je? Je v ní spear. Zítra půjdu najít dítě. Jmenuje se dinokid. Je uvězněný ve skále a hlídají to tam hodně, ale hodně zlí jeleni. Mají červená oči.

Ty děti jsou čtyři. U dvou jsou jeleni a u ostatních dvou jsou medvědi. Musím je zachránit!

Ale nejdříve si musím sehnat jídlo, nebo umřu.

A pak půjdu zachránit druhé dítě, ale tentokrát budu muset zabít jeleny.

Ale ne, ty jeleni zabili mě!!

Musíš najít bandage. Jestli mě nezachrániš tak umřeš, dneska přijdou ty lukostřelci.

Lízo, musíš vzít to dítě, a nezapomeň na to. Už si našla tu bandage?

Tak už žiju.

Ale ne, už jdou ty jednorozcovy poskoky!

Musíme je zabít, Lízo, už sem jdou, tak jdi k ohni.

Joo, zabili jsme je.

Musíme postavit radar, protože už jsme tady 100 dní.

Jdu si ochočit vlka, ale nejdřív musím zabít šest vlků, abych měla šest steaků.

Musím totiž dát tomu vlkovi šest steaků, aby mě měl rád.

Tak, už ho mám ochočeného.

Co chceš Lízo!!! Chceš pomoci?

Aha. Ale když ti pomůžu, zabije mě taky.

Posviť na něj baterkou, on uteče.

Už máme všechny děti.

Jdu k medvědům, zkusím tam něco najít.

A od té doby se Víki už nevrátila, zahalila jí mlha a stopy se nenašly.

A od té doby už na louku nikdo nikdy nejel.

Viktorie Habartová, 9 let

Postava třetí:

Musíme přežít aspoň devadesát devět dní.

Musíme najít jídlo. Ježíši, podívej se, támhle je jednorozec!

Aáá, pomoz mi, Víki!

Já se přece snažím!

Ok. Tak já ho jdu hledat.

Je tady! Já už jdu.

Jo, jo.

Ježíši! Já už jsem přece Víki, jak se tam máš? Halo! Aaa!

Vikino, mikino. Já chci, aby jsi mi pomohla!

S tím. Protože, je za mnou jednorozec.

Ok posvítím na něj a poběžím k ohni.

Ok.

A jednorozec za mnou běžel a běžel, celou dobu.

Musím se najíst, mám velký hlad, řekla si Lízka a šla k ohni.

Od té doby už Lízku nikdo neviděl.

Elizaveta Sabitová, 9 let

Na táboře

Byla jednou jedna holka, jmenovala se Natálka. Měla moc ráda pejsky, její neoblíbenější barva byla černá a její znamení zvěrokruhu bylo vodnář. Bylo jí 11 let a měla moc hodné kamarádky, jmenovaly se Fany, Ala, Laura, Emily a Eva. Chodili spolu do třídy, no a najednou byly jarní prázdniny a všichni proto byli šťastní. Za nějaký čas už jeli i na tábor, na 14 dní. Psali rodičům pohledy a bylo jim tam dobře.

Jednoho dne se ale stalo něco hrozného. Ala měla otřes mozku. Stalo se to tak, že jí jeden kluk strčil a ona spadla hlavou na umyvadlo. Všichni z toho byli nešťastní a ten kluk, co jí to udělal, toho vyloučili z tábora. Jedna paní vedoucí se na toho kluka tak naštvála, že odešla z tábora a všem to bylo líto. No, ale i přesto tábor pokračoval, bylo tam moc dobré jídlo a pití a krásné pokoje.

A Natálce se to tam moc líbilo a chtěla tam už navždy zůstat, ale to bohužel nešlo. Ostatním se to tam ale moc nelíbilo, a Natálka vůbec nechápala proč. Například Evička nikdy nespala sama, každou noc plakala a tak si pro ni přijely rodiče. My ostatní jsme s to ní na pokoji nezládaly. Přitom to tam bylo tak super!

Těch 14 dní uteklo a my jsme jeli domů, jeli jsme vlakem. Když jsem dorazila domů mamka tak se ptala, jaké to tam bylo a já ji řekla, že to tam bylo dost často divoké a nikdy klidné.

Natálie Petridesová, 10 let

Noc ve škole

Jednoho letního dne paní učitelka řekla: „Děti, kdo chce, tak příští týden spíme ve třídě. V pátek to napíšu na bakaláře, tak to doma řekněte a sbalte si s sebou: spacák, polštář a mobil, nabíječku a tak dále.“

Další týden v pátek večer se sešli všichni ve třídě, povídali si a smáli se.

Asi kolem třetí ráno si začali vyprávět strašidelné historky. A pak se stalo to, že někdo odešel na záchod a když se nevrátil, šla se po něm podívat Eva.

A taky se nevrátila. Pak tam šla Alenka a ani ona se nevrátila. A tak paní učitelka řekla: „Tak děti, pojdte se mnou a koukneme se, kde jsou.“ Šli se tedy po nich podívat a když tam došli, viděli, že Alenka, Eva a Natka tam leží na zemi, vypadají jako mrtvé. Všichni se zděsili, běželi do třídy a zamkli se. Za chvíli uslyšeli, že na chodbě někdo chodí a brečí, ale paní učitelka nechtěla otevřít dveře. A pak, najednou, tam bylo hrobové ticho. Paní učitelka vykoukla ven ze třídy a vyděsila se tak, až omdlela. Děti zpanikařily, vtáhly ji zpátky a zavřely dveře.

Ráno se všichni vzbudili a vykoukli ven a tam nic nebylo, ale... pak si uvědomili, že osm dětí přes noc zmizelo. Hledali je po škole, a v prvním patře je našli. Fany, Artema, Honzu, Emily a Lukáše, Alenku, Evu a Natku a byli mrtví a kolem nich byla krev. Takže volali policii, ale policie nic nenašla. Prohlásili, že je to nehoda, a stalo se to poprvé, tak že neví, co se jim stalo.

A pak asi za týden se zjistilo, že to byl vrah a ten je zabil. A ten chodí pořád venku po svobodě a do teď zabíjí lidi a děti.

Laura Prokopchuk, 11 let

Léto na opak

Byla jednou jedna partička, která měla právě hodinu matiky. V partičce byly samé holky a ty se jmenovaly: Naty, Fany, Laura, Ali a Eliška. Holky se o hodinu hrozně nudili, protože byla pochopitelně matika a když si paní učitelka odběhla na záchod, tak holky rychle utekly ven. Venku bylo hrozný horko, protože bylo pochopitelně léto. Naty řekla: „Holky, tady je mega velký horko!“ „No to jo,“ souhlasila Fany. A najednou se začalo ochlazovat a pomalu pomalinku byla obrovská zima. Holky byly jenom v tričku a v kratasech, rychle běžely do školy, aby se trochu zahřály. Běžely rychle do třídy, aby to oznámily. „Paní učitelko, venku je hrozná zima,“ hlásila Ali. Paní učitelka se zamračila: „No nejdřív by mě zajímalo, kde jste jako byly a jak jste zjistili, že venku je zima?“ Z „No, no, no, my jsme byly na záchodě a tam bylo otevřené okno a z toho okna šla hrozná zima,“ vysvětlovala Laura. „No nevím, já se tam jdu podívat,“ nevěřila jim paní učitelka. Když paní učitelka odešla, tak dokonce začalo sněžit, všichni se divili, jak to, že sněží. Ccccccccccccccccccc, zazvonil zvonek a bylo konec vyučování, holky vyběhly ven a opravdu sněžilo. Holky se hrozně divily a chtěly to nějak zastavit. Ali si všimla, že to jde z jednoho místa. „Neměli bychom do toho místa běžet?“ zeptala se Eliška. „No mě se moc nechce,“ řekla Laura. „Já bych tam klidně i šla, ale musíme se pořádně pořádně připravit,“ odpověděla Naty. „No tak tam půjdeme, ale nejdřív půjdeme domu, abychom se oblíkli a vyspaly,“ řekla Fany. „Tak dobrou noc, holky dobrou noc.“ Holky se vzbudily a vyrazily. Venku bylo ještě hnusněji, než předtím. NO, teda, ještě nevyrazily, čekaly na Elišku. Uteklo asi 15 minut a furt čekaly, nakonec Fany zavolala Elišku. „Kde jako jsi, už na tebe čekáme asi 15 minut, Eli,“ ptala se Fany do telefonu. „My máme někam jít, Fany?“ divila se Eliška. „No ne, asi, měly jsme jít vyřešit ten problém, Eli,“ připomínala ji Fany. „Aaaajo, už se připravuju, pa,“ řekla rychle Eliška. Byla u nich za dvě minuty a už mohly vyrazit. Byla naštěstí o něco menší zima, takže se jim šlo mnohem líp. Byli už tak ve čtvrtině cesty a tak si daly si přestávku na svačinu. Všechny si vytáhly obrovský svačiny, jen Laura se udiveně zeptala: „My jsme měly mít nějaký svačiny?“ „No, měly,“ řekla Naty. „Cože, já jsem si nic nevzala, můžu si od někoho něco vzít, prosím?“ ptala se smutně Laura. Všechny ji něco daly, takže se najedla ze všech nejvíc. Když byly najezené, mohly se j vyrazit. Ale když si všechno sbalili, tak začalo hrozne pršet a zároveň sněžit. „Asi bychom to tu měly přestat,“ navrhla Fany. Najednou začal foukat i hodně hůdně silný vítr a holky ten vítr odnesl do nějaké jeskyně. Áaaa, křičely všechny, ale když přestaly, tak v té jeskyni byl nějaký divný tvor a ten jim řekl: „A, tak konečně někdo přišel, co potřebujete?“ Naty se nejdříve zatvářila ustrašeně a pak se zeptala: „No, no je léto a je hrozná zima a tak jsme uviděly takový jako kdyby tornádo, který stálo na místě a tak jsme si řekly, že bychom to měly zastavit, tak jsme se vydaly na cestu, ale začala být hrozná zima, tak jsme chtěly někde přestat.“ „No to teda nee, nebudete nikde přechkávat, musíte jít. Mate na to trochu času,“ řekl na to tvor. „A jak dlouho?“ zeptala se Eliška. „No, asi tak jednu hodinu,“ řekl tvor. „No, ale co máme pak dělat,“ řekla smutně a beznadějně Fany. „No, už asi vím, můžu vás vzít na svůj létající koberec a můžete tam doletět,“ navrhl jim tvor. „To je skvělej nápad, tak můžeme se svést?“ s radostí souhlasila Fany. „No jistě, pojdte za mnou, svezeme se,“ povídal nadšeně tvor. Ten koberec byl hodně velký a krásně zdobený. Když ho holky uviděly, byly z něj nadšené. Rychle na něj sedly a vyletěly do oblak. Holky byly nadšené i z výhledu, byl překrásnej a za 5 minut byly na místě. Když přistály, tak tam bylo takové podivné teplo a vůbec tam nepršelo, nesněžilo a ani tam nebyl vítr. Ten tvor řekl: „No holky, už jsme zde!“ A otevřel velkou bránu do toho tornáda, holky do něj vstoupily a tvor řekl: „No, teď je to na vás, já už poletím, vrátíte se teleportem, tady máte takový tlačítko, všichni ho zmáčknete a řeknete, kam chcete a ono vás to teleportne. Tak ahoj!“ „Ahooooooooooooooj,“ řekli holky a šly dlouhými chodbami. Brána se zavřela a holky se lekly, ale šly dál. Byly na konci chodby, tam byl tam nějaký ještě divnější tvor, než byl tamten předchozí. „Jsi hodnej nebo zlej,“ zeptala se ho Eli. a on odpověděl „Jo i ne, asi chcete zabránit této zimě, to mě chcete asi rozesmát a já to zastavím,“ odpověděl tvor. Holky se na sebe podívaly a zašeptaly si: „Zná někdo nějaké vtip?“ „Já znám vtip,“ řekla Eliška a začala ho říkat tomu tvorovi. „Šla babička s Pepíčkem a on uviděl na zemi 50 korun a ptal se, babi můžu si tu padesátikorunu vzít? Babička mu říká, ne, věci ze země se nesbírají. Šli dál a babička upadla. Zvedni mě, říká Pepíčkovi a Pepíček říká, ne věci ze země se nesbírají.“ Tvor se tak rozesmál, až zima pominula. Bylo zase krásné teplo a léto.

Holky přiložily na tlačítko ruku a řekly, kam se chtějí teleportnout. Řekly škola, a už bylo po zimě. A zazvonil zvonec a zimy je konec

Alena Mulačová, 11 let

Letní stín

Holka jménem Bella jela na letní tábor, který trval 14 dní. Pátý den měli stezku odvahy, která vedla lesem. Měli si udělat dvojice, ale na Bellu už nikdo nezbyl, takže musela jít sama. Když byla v půli cesty, uslyšela, jakoby někdo šel za ní. Otočila se a uviděla něčí stín, i když tam nebylo žádné světlo. Pomyslela si, že je to její stín a šla dál. Přibližně za dva týdny po táboře měla jít Bella na zahradu do sklepa pro cibuli. Byl večer a byla už tma, ale i tak šla. Když vycházela ze sklepa ven, uslyšela za sebou kroky. Otočila se a zase uviděla ten stín. Utekla do domu a řekla to mamce, tatka byl zrovna v Německu. Mamka jí to ale nevěřila. Pár dní na to byla sama doma, s její kamarádkou Katkou. Katka viděla na sociálních sítích, jak se dají vyvolávat duchové a chtěla to zkusit. Bella souhlasila, ale po chvíli zase uslyšela ty kroky... a byl tam i ten stín... Bella se rozběhla a to jí bylo 13 let, posadila se a asi strachem a vyčerpáním usnula. Když se další den vzbudila, stín byl pryč. Od té doby už stín ani kroky neviděla a neslyšela a užívala si poslední chvíle prázdnin.

Františka Johanová, 11 let

Léto

Bylo teplé letní ráno, takové to, kdy vzduch voní po seně a borovicích. Karolína seděla pod starou lípou u kraje vesnice a hrála si s rohem turistické mapy. Na tváři jí tančil úsměv – ne kvůli mapě, ale kvůli tomu, že vedle ní seděl Adam.

„Máš to naplánované?“ zeptal se.

„Jo. Skály. Ty vysoký u Bukovce. Chtěla bych tam bejt, dneska nahoře.“

„Tak jdeme,“ řekl Adam a zvedl se. Než vyrazili, dotkl se jejího ramene, jakoby náhodou. Karolíně se rozbušilo srdce.

Šli lesem, kolem malin a kapradin, občas se zastavili, Karolína kvůli fotce, Adam kvůli tomu, že chtěl být prostě chvíli blízko ní. Mluvili o všem možném, smáli se, házeli šiškami. Ale mezi tím vším se vznášelo napětí. Hezké napětí.

Když dorazili ke skalám, slunce už bylo vysoko. Skály vypadaly jako spící obři. Karolína je chvíli obdivovala se zatajeným dechem.

„Vylezeme nahoru?“ zeptal se Adam a podíval se na ni tak, že na chvíli zatajila dech.

„Pojďme,“ řekla.

Lezli pomalu, jeden krok za druhým. Adam šel první a ukazoval cestu. Karolína mu věřila, věřila mu vždycky, ale teď to bylo jiné. To všechno, bylo víc. Když se konečně dostali na vrchol, svět kolem nich ztichl. Stáli nad krajinou, vítr jim cuchal vlasy a všechno vypadalo... tak správně.

„To je... nádherna,“ zašeptala Karolína.

„Jo. Ale ne tak jako ty,“ řekl Adam tiše. Pak rychle sklopil oči, trochu se zasmál. „To jsem asi říct neměl...“

Karolína se k němu otočila a usmála se. „Ne. Měl.“

Sedli si na okraj skály. Mezi nimi byla jen tenká mezera, která se pomalu ztrácela. Adam natáhl ruku a vzal tu její. Tentokrát to nebyla náhoda.

„Víš... já jsem s tebou vždycky rád,“ řekl. „Ale teď... teď je to jiný.“

Karolína se k němu naklonila, opřela si čelo o jeho. „Já to mám stejně.“

A pak, když se vítr na chvíli ztišil a slunce se sklonilo trochu níž, se políbili. Pomalu. Nejistě, ale opravdově. Jako by se celý svět na chvíli zastavil, jen pro ně dva.

Cesta zpět vedla tou stejnou lesní stezkou, ale všechno bylo jiné. Drželi se za ruce. Občas se na sebe podívali a jen tak se usmáli. Už žádné napětí, žádné „co když“. Jen oni dva, léto, a začátek něčeho nového. U lípy, kde to všechno ráno začalo, se na sebe znovu podívali. Karolína se zasmála.

„Tak co, co bude zítra?“

Adam jí pohlídl po tváři. „Cokoli. Hlavně když to bude s tebou.“

Eliška Mažeriková, 11 let

Letošní léto

Dnes je poslední den školy. Jsem moc rád, že škola končí, ale během prázdnin budu bez kamarádů, sám u babičky na venkově. Dozvěděl jsem se až ráno, že tam vůbec jedu. Babička je sice milá, ale musím u ní stále dělat práce na zahradě, zároveň je dosti velký křesťan, takže se před jídlem musím modlit a dodržovat různé jiné věci, ohledně křesťanství.

Navíc je to u ní doma celkem strašidelné a je to tam dost velký. Moc si toho ale vlastně z celého prostředí nepamatuji, jako malí jsme tam jenom s mámou a tátou jezdili na Vánoce.

Vyjíždím už zítra ráno a za chvíli už tedy půjdu spát, abych to stíhal.

Je 1. den prázdnin a já už sedím ve vlaku. Celkem se bojím pana, který sedí vedle mě, vypadá jak bezdomovec z mládí mé babičky, prostě je oblečený v potřhaném obleku a má starý klobouk. Jinak na to, že jedu ve třetí třídě, je to tu celkem pohodlné, ale cesta bude nejspíš ještě dlouhá. Už jsme dojeli k poslednímu nástupišti a já už budu muset vystupovat.

Když jsem dorazil k babičce, zjistil jsem, že její dům je vlastně moc hezký a je blízko u skal. Pamatoval jsem si dobře, že babička je křesťanka a taky že dům je velký. Ale jinak babička na mě čekala hned na nástupišti a strašně se zamračila na toho divného bezdomovce. Byla opravdu milá a cesta k domu trvala skoro hodinu.

Právě obědváme, babička udělala opravdu dobrý oběd. Prý si mám jít potom prohlídnout skály. Teď už jsem po večeři, venku jsem byl dlouho, příroda je tu moc hezká, ale lidi mě tu děsí. Několikrát jsem tu potkal toho divného bezdomovce. A on to opravdu bezdomovec je, ubýdlil se pod skalami. Má tam postel a své věci. Když jsem se chtěl podívat zblízka, on tam zrovna přímo nebyl, ze zadu se mě něco dotklo, otočil jsem se a nic tam nebylo. Teď už půjdu asi spát, je mi z toho divně.

22.den prázdnin. Omlouvám se, že jsem do deníku nic tak dlouho nepsal. Ztratil se mi a objevil jsem ho teprve dnes, když jsem si šel do sklepa pro pití. Babička řekla že o tom nic neví. Říkala to sice dost věrohodně, ale já jí to nevěřím, tvrdila, že takové věci se tu v baráku dějí dost často. Docela mě tím znepokojila, ale radši to moc neřeším, spíše řeším toho bezdomovce, protože během toho, co jsem neměl deník, tak jsem dost často navštěvoval skály a ten jeho příbytek. Děly se tam opravdu divné věci, jako skoro paranormální, a našel jsem tam maminky fotku. Řekl jsem si, že je to dost divné a přivedlo mě to ke konspiraci, že se ten pán s babičkou možná znal a že to byl její manžel. Hlavní důkaz je to, že když jsem se maminky ptal, co se stalo s dědou, řekla nevím, což znamená, že mi to nechtěla říct. Babičky jsem se na to moc zatím neptal, chtěl jsem tomu dát ještě čas, ale našel jsem u mě v pokoji obraz podepsaný Adam Pokštil, což je babičky příjmení a dalo mi to najevo, že nejspíš manžel byl umělec, protože obraz byl opravdu hezký. Jinak, dnes jsem venku nebyl, celý den jsem odpočíval a teď jdu nejspíš spát.

23. den prázdnin. Ráno jsem se hned šel podívat ven na skály, babičce jsem nic neřekl, celý večer jsem totiž strašně přemýšlel nad tím bezdomovcem, jestli to je můj děda. Spěchal jsem k jeho příbytku a všiml jsem si, že tam maluje. „Proč jsi odešel?“ zeptal jsem se ho a on se na mě otočil a nic neřekl. Vypadal dost děsivě, něco ve mě cuklo a já rychle odběhl zpátky za babičkou. Babička už mě hledala po zahradě a když si všimla, že vcházím do baráku, byla neuvěřitelně naštvaná. Šel jsem za ní a řekl jsem jí, že ten bezdomovec je určitě můj děda a ona mi odpověděla, že to není nikdo o koho bych se měl zajímat. „Je to blázen, který ti chtěl zabít maminku,“ řekla mi...

Robin Rzounek, 12 let

Moje léto

Tohle léto je nezapomenutelné, protože jsem zažil dobrodružství, na který budu ještě dlouho vzpomínat, od výletů s kamarády, přes rodinnou dovolenou u moře až po zážitky které mě naučily něco o světě i o sobě samém. Jednoho dne jsme se s mým tátou rozhodli, že půjdeme na dlouhou cestu po české republice, vlakem z Karlových Varů až do Ostravy, zastavovali jsme se v každém kraji a celý den jsme měli na to ten kraj alespoň trochu poznat, každou noc jsme spali někde jinde.

Ale abych nemluvil jen o dobrých věcech... Jednoho dne jsme s kamarádem Robinem byli u mě doma, hráli jsme hry, docela dlouhou dobu. Už se blížil ve-

čer, tak jsme hry ukončili a já jsem ho šel doprovodit ven přes silnici, kde ho měla vyzvednout za chvíli autem jeho mamka. Robin se samozřejmě nerozhlídl a srazilo ho auto. A tak místo domů odjel do nemocnice.

Jiří Kropáček, 13 let

Setkání v Kanadě s Jonny Deppem

O prázdninách jsem byla v Kanadě. Když jsem se procházela v jednom malém městečku, tak jsem potkala Johnnyho Deppa, v malé kavárně u jezera. Byl moc milý a dal se se mnou do řeči. Překvapilo mě to, myslela jsme si, že je uzavřený, ale vůbec nebyl, byl velmi přátelský. Nakonec navrhl, že si můžeme udělat malý výlet lodí po jezeře. Ten nápad se mi moc líbil, nikdy bych ho neodmítla. Byl to neuvěřitelný den. Celý den jsme si povídali, smáli se a užívali si klid a krásu přírody. Když jsme se loučili, řekl, že to byl jeden z jeho nejhezčích dnů. Byla jsme z toho tak vedle, že vždycky, když usínám, tak na to vzpomínám.

Karin Nováková, 13 let

Komáří léto

Léto skončilo už dávno. Venku už je zima, je po dušičkách, za chvíli jsou Vánoce. Ale proč si nezavzpomínat na léto.

Venku je hezky a teplo, všichni jsou v bazénu nebo v moři. Ale léto není jenom o hezkých věcech. V létě začíná ožít všelijaký hmyz. Jako třeba mouchy, vosy a hlavně komáři. Zatím co komáři samci se živí rostlinnými šťávami, samice pijí naší krev, aby nakrmily svoje děti.

Tenhle příběh je o malém komárkovi jménem Ted. Ted je normální komár, jako všichni ostatní komáři. Pije nektar z květin. Ted ale nevěděl, že komáři samice nektar nepijí. Když zjistil jak to je, byl znechucen a odstěhoval se z domu. Jeho rodina ho hledala, ale nemohla ho nikde najít. Uběhla hodina a Ted už se naučil lítat, pil nektar a prostě žil. Uběhly dva dny. Ted věděl, že jeho táta už umřel, protože se komáři nedožívají déle než týden. Ale nevěděl, že jeho matka je pořád naživu, protože samice komára se dožívají i měsíce. Takže, když jí potkal, jak saje lidem krev, nebyl moc nadšený. Naopak, byl naštvaný, pořád ji neměl rád, protože saje lidem krev. Matka si ho nejdřív nevšimla. ale když ho uviděla, tak byla moc ráda, že ještě žije a letěla za ním ho pozdravit. Ted jí ale zpátky pozdravit nechtěl a spíš se s ní hádal o tom, že lidi nejsou zlí a že to, co ona dělá, není správně. Mamka se mu snažila vysvětlit, že to musí dělat, aby neumřela. Ted jí však neposlouchal. Nakonec už toho měl tak dost, že aby mamce ukázal, letěl za člověkem, aby jí to dokázal, že se mylí. Když ale přiletěl ke člověku, aby ho pozdravil, člověk ho místo toho, aby se s ním přátelil, zabil. A tak skončil Ted a i jeho příběh.

Natálie Kalálová, 13 let

Čas léta

Tohle léto podle mě uteklo hodně rychle. Hodně jsme cestovali a hrál fotbal. Na začátku léta jsem byl se školou v Anglii. Jeli jsme autobusem a potom vlakem v Euro tunelu. Přijeli jsme ve čtyři ráno a hned jsme šli na exkurzi do Londýna. Večer jsme jeli k rodinám do Walesu. Druhý den jsme se byli podívat do Stratfordu v domě Shakespeara. K obědu jsme měli bagety. Třetí den jsme se byli podívat na Stone Henge a čtvrtý den jsme jeli do Salcburgery. Pátý den jsme se byli podívat na Big Ben a projeli jsme se na London AI. A poslední den jsme jeli domů.

Pár dní na to, co jsme přijeli z Anglie, jsme jeli s fotbalovým klubem KSNP Sedlec do Itálie. Bydleli jsme kousek od jezera Garda. V resortu byla dvě velká fotbalová hřiště, jedno malé na Street fotbal, jeden malý bazén, tělocvična a před resortem bylo ještě jedno malé hřiště. Jezdili jsme na výlety. Na konci léta jsme letěli do Bulharska. U hotelu, ve kterém jsme bydleli, byl malý bazén, který byl studený. Pořád jsme byli u moře. A jednou jsme šli na procházku. Máma mi k narozeninám koupila dva dresy. A vrátili jsme se 2. září. Tohle léto jsem si moc užil.

Jiří Prokůpek, 13 let

Léto

Tohle je povídka o mém velice zajímavém příběhu, o tom, co se mi stalo o prázdninách. Moje jméno je Karin a je mi 13.

Moje léto začalo úplně normálně, jako každé jiné. Šla jsem ven s mojí kamarádkou Luckou. Došly jsme nejdříve jenom k mé škole a tam jsme uslyšely nějaké divné a hlasité zvuky. A tak jsme se zastavily a rozhlédly se kolem. Po nějaké chvíli rozhlížení jsme to nakonec vzdaly a pokračovaly v naší cestě za bubble tea. Ale zvuky nepřestávaly, naopak, byly stále hlasitější a hlasitější. To už jsme s Luckou považovaly za velice podezřelé a domluvily se, že radši půjdeme ke mně domů. A tam že si uděláme špagety. Už už jsme přicházely k autobusové zastávce, když jsme ucítily, že se něco velice důležitého pokazilo. A bylo tomu tak, vše začalo létat, gravitace přestala fungovat a my jsme byly vcucnuty do mimozemské lodi. A tam jsme obě ztratily vědomí.

Po nějaké době, která nám přišla, jako pár minut, a doopravdy to bylo několik hodin, jsme se probudily. Ležely jsme v nějaké futuristické pracovně, před námi stál obří pevný stůl a u něho sedělo zvláštní cosi. Teď se to pokusím popsat: Mělo to velice vyšší postavu než jakýkoli atlet s dlouhými končetinami a nachovou pletí. V obličeji to mělo obří tmavé oči, ve kterých nebylo poznat jakoukoliv emoci, nos byl velice maličký a nevýrazný a ústa naopak dost velká na to, aby to spolknulo nějakou malou krávu. No povídám vám, dobře se kolem toho člověk necítil.

„Umm, kdo jsi?“ zeptala se Karin. Kreatura jenom tak tiše zamumlala, že moc neumí česky a odvedla nás do nějaké vedlejší místnosti, plné nějakých doktorských strojů, které vypadaly dost strašidelně. Jenom jsme se podívaly na sebe a došlo nám, že se odtud musíme rychle dostat pryč. A tak když se na nás mimozemšťan nekoukal, tak jsme ho bacily do hlavy. Rychle jsme utekly do hlavní místnosti, kde jsme se objevily poprvé a snažily se zjistit, jak zapnout teleport, aby nás v bezpečí dostal zpátky na Zem. Po nějaké době zkoušení různých technik, ze kterých by byl náš matikář šťastný, se nám konečně podařilo teleport rozjet a konečně jsme mimozemskému tvorů unikly.

Běžely jsme daleko, až jsme doběhly zpátky do mého domu, kde jsme si mohly konečně oddychnout. A takhle skončily mé šílené prázdniny.

Viktorie Geňo, 14 let

Moje prázdniny

Tohle léto bylo pro mě hodně o cestování a fotbale, moc jsem si ho užil a dneska vám o mém létě povím.

Na začátku léta jsme jeli se školou do Londýna dvoupatrovým autobusem. Projížděli jsme vlakem přes La Manche, první den jsme byli celý den v Londýně a pak jsme jeli na pobyt k rodinám do Walesu ve městě Barry Town. Druhý den jsme jeli do města Stratford, kde jsme navštívili muzeum Williama Shakespeara. Třetí den jsme jeli do Salisbury a navštívili jsme katedrálu Panny Marie a jeli jsme na Stonehenge. Čtvrtý den jsme jeli do Oxfordu a tam jsme prošli po náměstí a nakupovali suvenýry. Poslední den jsme jeli přes Londýn, kde jsme byli na London eye a jeli jsme lodí po řece Temži, kde jsme viděli hodně budov (např. Buckingham) a pak jsme jeli domů. V Anglii jsme furt cestovali od rána do večera a moc jsem si to užil.

Na začátku prázdnin jsem jel autobusem do Itálie s fotbalovým týmem KSNP Sedlec. Přesněji jsme jeli na Gardu. První den jsme se ubytovali a prošli jsme si celý areál, kde byl velký bazén, posilovna, dvě velké fotbalové hřiště a jedno streetové hřiště. Ten resort byl tak skvělý, že jsem vlastně byl celou dobu jen v resortu, až na jeden den kdy jsme jeli do Verony. Ve Veroně bylo hodně obchodů s oblečením (např. Nike, Adidas nebo fotbalová obchody). Hodně jsem si kemp užil a hodně jsem si odpočinul.

Zbytek prázdnin jsem trávil ve Varech, chodil jsem s kamarády ven a šel jsem si i zakopat. Moc jsem si prázdniny užil.

Josef Mažerik, 14 let

Očekávání

Zajímavé jak před prázdninami a létem je člověk natěšený ale, když to přijde, tak najednou je všechno jinak. Říkáte si, co všechno budete dělat, ale doopravdy nic z toho se nestane, a když jo, tak to není takový, jaký jste si představovali.

Sedíte prostě doma, zavřený, říkající si, že máte dost času. Pravda je ale jiná. Mezitím, co všichni vaši kamarádi jsou venku s někým jiným, vy se ani neodvážíte se jich zeptat, jestli někam nezajíť. Pocit, že na vás nezáleží, se jen prohlubuje, jakoby jste byli pouhý vzduch. Toto byl ale pouhý týden. Tahle izolace se dá stále přežít, ale nic jste stále neudělali, nulová produktivita. Vytvořit něco není špatný nápad ne? Bohužel udržet motivaci a pozornost je těžší, než jste si mysleli, takže máte dvacet rozdělaných věcí, ale nic hotového. Vzdali jste to. Začíná třetí týden. Rozhodli jste se jít ven, přece jenom je tam hezky. Příjemně se odreagujete. Díky tomu jste získali motivaci a odvalu se zeptat kamarádky, jestli nechce jít taky ven. Nemůže. Vnímat to jako zradu není dobrý přístup, ale stejně ten pocit máte. Všechno jako by bylo černobílé. Dobro, zlo, nic mezi. Paranoia začíná převládat ve vaší hlavě, všechny podezříváte, ale zároveň se za to cítíte hrozně a obviňujete i sami sebe. Na sociálních sítích vidíte ty idealizované prázdniny. Čtvrtý týden. Seberete se a bez rozmyslu si objednáte let do Řecka, alespoň jeden týden bude hezký, ne? Po příletu vás silně uhodilo místní vedro, to ale není nic, co se nedá čekat. Cítili jste vůni moře, jak příjemný a hezký pocit. I ta špetka optimismu k vám přišla. Dorazíte na svůj apartmán, který je čistý a dekorovaný do bílých barev. V apartmánu je klimatizace, takže si můžete v klidu odpočinout. Když jste si řekli, že půjdete na pláž, zjistili jste, že hotel má i vlastní pláž, takže tam bylo více soukromí. V městečku kousek od hotelu taky bylo menší náměstí, které ve dne vypadalo normálně a obyčejně, ale v noci celé zářilo a bylo velmi zhlucující. Většina dnů dovolené se nesla v podobném duchu, dopoledne na pláži, odpoledne chvíli v městečku, potom zpátky na pláž a večer na náměstí. Někdy jste zašli i do jiných měst a pláží, ale ty nebyly moc zajímavé, takže nestojí za řeč. Po návratu domů jste se necítili tak plní zážitků, jak jste očekávali, bylo to trochu zklamání. I ostatní dny doma byly podobné, takže nemá cenu o nich mluvit. Prázdniny prostě nejsou vždy takové, jaké by jsme chtěli. Pokaždé má člověk v hlavě, že příští rok budou lepší, ale pokaždé je to stejné, dokud člověk neztratí už kompletně naději.

Klára Krejčí, 14 let

Léto v Itálii

Toto léto jsme se s mými kamarádkami rozhodli zajet do Itálie. Byly jsme tři já, Míla a Petra. Připravily jsme se na dlouhou cestu, vybavily jsme se jídlem a pitím a vyjely jsme.

„Máte všichni pas?“ zeptala jsem se pro jistotu.

„Ano“ odpověděli všichni.

„Jsi si jistá, Petro?“ zeptala jsem se ještě jednou, protože jsem věděla, že ona je ho schopná zapomenout. A jak jsem správně předkládala, tak si ho opravdu zapomněla, ale proto že jsme sotva vyrazily, tak to ani tak moc nevadilo. Rychle jsme se obrátily a vyzvedly jsme ho. Poté jsme už neměly žádné problémy. Projely jsme skrz hranice a potom už stačilo najít hotel. Navigaci jsem svěřila Míle. Po hodině jízdy jsem si ale uvědomila, že se jaksí točím v kruhu. Bylo to proto, že jsem zapomněla, že má dyslexii a že si plete strany. Poté se Petra snažila poradit se s místním, ale jediné, co se jí podařilo, bylo najít cestu do místní pizzerie. Tak jsme se aspoň najedly, já jsem nastavila automatické navigování a tentokrát jsme dojely na místo. Zaregistrovaly jsme se na recepci a ubytovaly jsme se. Než jsme se nadály, byl večer a Petra hned zamířila do místního baru. Já a Míla jsme si daly pár drinků, ale Petra ne. Za pár minut jsme jí už přesto obě podepíraly a hned jak jsme jí spustily z očí, tak se například začala točit s potulnou kočkou do kolečka, nebo začala řvát Mamma mia na celou ulici. Potom jsme se už konečně dostaly k autu. Když jsme ale jely zpátky domů, všimla jsem si podivného stanu a tak jsme zastavili na straně silnice. Petra jsme nechaly v autě a s Mílou jsme se šly podívat dovnitř. Myslely jsme si, že tam možná bude nějaká místní zábava, ale stan byl zamknutý starým rezavým zámekem.

„Nic tu není,“ řekla Míla „Jdeme zpátky do auta?“

„Asi jo,“ odpověděla jsem. Už jsme se blížily zpátky k autu, když Petra hlasitě prohlásila, že tu něco zvláště voní. Šli jsme to prozkoumat. Zámek šel jednoduše odložit, stačilo do něho pouze praštit kamenem. A ukázalo se, že tam byly vysázené nějaké byliny. Petra za námi přišla z auta a zeptala se: „To vypadá jako bazalka, nebo?“ A to dalo Míle skvělý nápad.

„A co kdybychom si otevřely pizzerii s touto bazalkou!“

Stačilo se jenom jedna na druhou podívat a už jsme ji šly trhat. Natrhaly jsme toho hodně a už jsme začaly vymýšlet, kde budeme naši pizzu prodávat. Pronajaly jsme si stánek u ulice, Petra záhadně sehnala pec na pizzu a daly jsme se do práce. Nakoupily jsme suroviny na pizzu a začaly péct. Vůně naší pizzy hned přilákala několik zákazníků. Když nám všechny suroviny na pizzu došly, naše léto skončilo, ale alespoň jsme si něco málo vydělaly.

Eliška Cozmová, 14 let

Letní tábor

Byl krásný sluneční den, slunce svítlo a já byl na táboře ve vesnici jménem Ratiboř. Strávil jsem tu 14 dní.

Bylo tam spousta lidí, které znám ze školy, byli jsme rozděleni do čtyřech týmů. Letošní téma bylo Piráti z Ratibiku. Náš vedoucí se jmenoval Běďa.

Je to fajn chlap, a i když došlo ke konfliktům, projevil se jako spravedlivý muž.

Můj bratr tam byl vedoucí, ale v mém týmu nebyl.

Chodili jsme často do lesa hrát hry a vyšli jsme si také do dvou měst. Do Žlutic, tam chodíme pěšky a cesta je dlouhá něco kolem pěti kilometrů a potom do Rakovníka. Tam jsme jeli autobusem a potom vlakem. Cesta dohromady trvala tam a zpátky kolem sedmi hodin. Bylo to super, ale když jsme jeli zpátky, tak jsme ve vlaku všichni byli unavení. Někteří usnuli, a ti, kteří spali, si vedoucí fotili pro zábavu a posílali na táborový facebook.

Samozřejmě jsme měli i bobříka odvahy, kde se spousta lidí bálo, takže museli jít s těmi, kteří se nebáli.

Nakonec náš tým vyhrál o 23 bodů. Byla to super zábava a těším se, až pojedou zase na tenhle tábor.

Bohužel tam budu poslední rok jako táborník, ale v roce 2027 se budu hlásit i jako praktikant.

Oliver Pötzl, 14 let

Letní úvahy

Kde mám začít? Stalo se toho dost. Nejprve jsem šla do obuvi Ledy, a pro glamour šaty od značky Tuzzi. Ale než jsem si ty šaty vyzkoušela, tak se tam objevil malý Sheldon. Řekl mi, že za 53 dní jdu do školy. Ach jo.. No ale to nevadí. Poté jsem šla do McDonalds pro grimace shake (dala jsem si jich 12) a po hodině jsem byla fialová. Pak jsem šla do města a byla jsem furt fialová, všichni se na mě divně dívali, ale myslela jsem si, že jsem „ikonická“. Potkala jsem svojí němčinářku a ta se mě zeptala, jestli si něco pamatuju z němčiny. „Sechs sieben,“ řekla jsem.

Ale teď budme vážní. Když byly prázdniny, tak jsem šla do tajné místnosti doma. Nikdo tam nechodil, jenom já, protože jsem taková jiná. Nebojím se tmy. Když jsem vešla do té místnosti, tak jsem tam našla krabici a na ní bylo napsáno: „Neotvírat!“ A tak jsem ji samozřejmě otevřela. Našla jsem tam dopis z roku 19. Otevřela jsem ten dopis a bylo tam napsáno: „Pro naší rodinu za pár let“. A byl tam podpis od rodiny Müller. Já se jmenuju Heidi Müllerová, takže to bylo zajímavé a hezké. Začala jsem číst: „Milá rodinko, bydlíme v Německu, ve městě Frankfurt.“ To jsem věděla, protože můj táta je Němec. Četla jsem dál. Bylo tam napsáno: „Doufáme, že furt bydlíte v našem domě, jelikož jste po nás zdědili dům, tak jsme vás chtěli překvapit.“ Cože? Jaké překvapení? PŘEKVAPENÍ?! Nesnáším překvapení, ale jdeme číst dál: „Na půdě jsme vám schovali něco, co znamená hodně pro naši rodinu. Ve skříni, snad to tam najdete.“ Běžela jsem k té skříni a našla jsem tam krabici, která byla od prachu. Otevřela jsem tu krabici a našla jsem tam medaili. Ale nechápala jsem, proč to bylo tak důležité... Tak jsem si tu medaili vzala do ruky a našla jsem nápis. Bylo tam napsáno: „Medaile za pomoc ve 2. světové válce, za záchranu dětských židů“ Z toho jsem byla nadšená a pyšná, že dobrovolně pomáhali zachránit děti. Začala jsem přemýšlet, jaký dopis bych i já mohla napsat pro budoucnost.

Ellen Mulders, 15 let

Letní experiment

Nagetka se svalila na zem bolestí: „Zase jsem se polila jódem, do prkenný ohrady!“

„Už zase,“ vykřiknu a dám jí první pomoc.

„Proč se to vždycky stane na začátku léta?“

„Jak to mám krucinál vědět?“

„Nevím, ale mohla bys přestat vrhat na sebe kyseliny?“ zašklebím se.

„Uvidíme jak mi to půjde,“ říká mezi tím, co uklízí nepořádek.

„Včera to byla katastrofa, doufám, že to stihneme dodělat, jinak je průser.“

„Vzhledem k tomu, že si vylila všechnen Jód, tak máme co dělat,“ беру na sebe laboratorní plášť a jdu do laboratoře. Naberu do zkumavky třpytivou tekutinu CH₁₃.

„Ale Jodoform máme hotový, to jsem nevybila,“ pohlédne na mě s úšklebkem na tváři. Pořád ho držím v ruce a čekám než připraví nástroje. Najednou uslyším ránu a k našim dveřím se valí kouř.

„Hoří! Hoří!“ slyšíme najednou.

„Sakriš! Komu to zase chytlo,“ zařvu a obě se ve stejnou chvíli na sebe podíváme s obličejí plnými zděšení. Běžíme a už zdáli vidíme sirény.

„Jdeme na pizzu?“ otázka se Nagetka

„Jdeme na pizzu,“ odpovím.

„Pizza Mamamia byla velice dobrá že?“

„To ano, ale jsem docela překvapená, že naší vinnou se nic nezapálilo.“

„Ale vždyť, bezpečnost práce je u mě na prvním místě, to víš že? Milano,“ její šibalky obličej se náhle proměnil na vyděšený.

„Ty bláho, tak to je víc ohořelé než Hus, když byl upálen,“ rozesměju se.

„Můžeš přestat dělat vtipy v tak nevhodných situacích,“ přitom, co to říká, se rozesměje taky.

„Ale co teď?“

„A jo, my nemáme laboratoř a když nemáme laboratoř, tak nemůžeme dodělat pokus a když nemůžeme dodělat pokus tak jsem v prachu,“ začíná vyšilovat.

„Tak jo, jak nás to učili, nádech výdech vyčistit svoje smysly, fuuf,“ koukám se na ní, jak na podivína a mezitím, co se snaží uklidnit, se zamýšlím nad tím, co budeme dělat. Naše laboratoř shořela, peníze na novou nemáme a tým, který jsem platily, má popáleniny třetího stupně. A jeden tam uhořel. „Vzhledem k tomu, že nemáme peníze na novou laboratoř, tak budeme muset do práce,“ řeknu nakonec. Klekne na kolena a rozkřikne se: „Neeeeeeee!“ „Mohli bychom se, třeba, poptat v tamté kavárně,“ řekne Nagetka a jdeme dovnitř.

„Dobrý den, jmenuji se Nagetka Kozmová, nemáte tady místo pro dva? Víte, rádi bychom tady třeba něco namíchaly.“

„Prosím?“ podívá se na nás opovržlivým pohledem paní kavárnice.

„Víte, nám shořela laboratoř a rádi bychom tady pracovaly, abychom měly na novou.“

„Aha, tak já se půjdu zeptat,“ řekne kavárnice a odejde.

„Myslíš, že to vyjde?“

„Nagetko, potom, co jsi jim řekla, že chceme tady něco míchat, tak nevím.“

„Ale,“ mávne rukou. Podívám se na ní s úsměvem na tváři. Po pár minutách přijde paní kavárnice a představí se: „Jmenuji se Brenda a tedy, no, mohli bychom to s vámi zkusit...“

„Udělali jste moc dobře, určitě toho nebudete litovat,“ zaječím.

„To doufám“ řekne přísně Brenda s kačenkou na rameni.

Pozoruju Nageku jak hází po zákazníkovi talíř ze zákuskem.

„Běž, raději vodku, ať vás tady nesundám!“

„To bylo tento týden po páté, paní Kozmová“ oznámila paní kavárnice.

„Ne, po šesté, je to demont...“

„Máte vyhazov!“

„Cože?“

„Slyšela jste správně, vzhledem k tomu, že tady máte kamarádku, myslím, že ona půjde taky že?“ Nadřazeně se podívá.

„No nic, tak příště,“ poznamenám mezitím, co jdeme ven, z dalšího podniku, kde jsme se ucházeli o práci.

„Ale už je konec srpna, to už to tohle léto nestihneme?“

„No, jo vlastně, tak musíme s našimi pokusy počkat na další léto.“

Milena Křížová, 15 let

Letošní léto

Letošní léto bylo zajímavé, trochu smutné a trochu radostné... Ptáte se, proč smutné?

Byla jsem většinou jen doma, protože nebylo moc hezké počasí a jak asi víte, počasí má na člověka veliký vliv. A tak jsem jen většinu času jsem lenošila a koukala na seriály.

Ale bylo tu i pár hezkých chvil, jako třeba moje narozeninová oslava, na které jsem byla se svými kamarády a blízkými. Alespoň do určité chvíle.

Koupali jsme se v rybníku a vtom jsme najednou ucítili, že pod námi něco plave. Všichni jsme se lekli a nejistě se dívali jeden na druhého. Byli jsme v kroužku, a nejdříve jsme nevěděli, co se to děje. Když jsme se vzpamatovali z prvního leknutí, snažili jsme se rychle doplatat zpátky na břeh. Ale něco nám v tom bránilo. Já jsem se nakonec na břeh dostala, ale ostatní už jsem nikdy neviděla. Voda se nad nimi zavřela a jen taková dlouhá vlna se pomalu vzdalovala od břehu pryč. Od té doby jsem už do toho rybníku a už ani nikdy asi nevlezu.

Kristýna Hylasová, 14 let

Slunce začalo svítit víc.

Nikdo si nevšiml, kdy přesně. Nejprve to bylo jen trochu nepříjemné, léto je přece léto, vždycky bývá horko. Jenže tentokrát se horko nezastavilo. Den po dni se teplota škrábala výš. Ráno už dávno neexistuje.

Bydlíme pod zemí. Nebo spíš v zemi. V bývalém metru. Jsme tu už čtyřicet osm dní. Možná možná padesát. V posledních dnech se už ale nedá říct, co je den a co noc. Vzduch je těžký. Na povrchu už se nedá dýchat. Slunce svítí tak silně, že se tam všechno mění v popel. Říká se, že tam nahoře se i stíny spálí dřív, než dopadnou na zem. Přijde mi humorné to říct takhle.

Všichni tu dole mluví o slunci jinak. Jedni šeptají, že je to jako nemoc, že atmosféra shořela a zůstala jen smrt. Jiní tvrdí, že se něco probudilo. Že ten žár není oheň, ale vědomí.

Něco, co nás pozoruje skrz ozónové díry jako oko boha.

A pak jsou tu ti, co už nemluví vůbec.

Na zdi tunelu máme rádio. Chráčí, prská, ale občas promluví ten známý hlas. Ta žena, říká si Aida. Její hlas býval tichý, čistý a čistý „Teplota v zóně C3 – šedesát sedm stupňů. Výpary těžkých kovů. Nedoporučuje se výstup na povrch.“ Tak to začalo. Tehdy zněla jako člověk. Ale pak se začala měnit. Nejdřív začala zpívat mezi větami. Takové melodie co zněly jako ozvěna sirén. A pak začala mluvit o slunci jako o něčem živém. „Viděla jsem ho dnes. Dýchá,“ řekla včera „Viděla jsem, jak se hýbe. Jako kdyby rostlo. Jako kdyby se snažilo nás všechny obejmout.“ Potom se smála. Ten smích se ozýval po celém tunelu a nikdo nemluvil.

Všichni se schovávají v tunelech. Jídla je málo, vody ještě míň. Ale to není ten problém. Problém je, že nikdo nechce nic dělat. Dny plynou v mlčení. Jen čekáme, až dojde kyslík, nebo tak něco. Já ale nechci čekat jen na smrt.

Nikdo už nevěří, že se dá přežít.

Ale já... já potřebuju vědět.

Jestli je to pravda, co Aida říká.

Jestli to slunce opravdu žije.

Jestli se nahoře všechno rozpadlo, nebo jestli tam něco roste. Jestli to nekonečné léto odešlo. Kdo je vůbec Aida..

Když jsem řekl, že půjdu nahoru, lidi jen mlčeli.

Nikdo mě nezastavil. Myslím, že byli rádi. Že někdo konečně udělá krok, který oni nemusí. Nebo prostě čekali, až zemřu, aby bylo o jednoho hladového míň. Ten oblek leží u dveří do servisní šachty. Tři vrstvy reflexního materiálu, vodní chlazení, respirátor. Všechno, pořad těsní, snad.

Ale musím jít ven.

Naše filtry se rozpadly, zásoby mizí. Něco se musí přinést—zbytky paliva, možná baterie, možná jen důkaz, že nahoře je to už v pořádku.

Ráno jsem seděl u východu

A já věděl, že musím jít. Ne kvůli zásobám, ne kvůli ostatním. Kvůli tomu, že nevědět pálí víc než slunce samotné.

Cesta nahoru je dlouhá. Schody, kovové, rozpálené. Cítím, jak mi srdce bije až v krku.

Vyšel jsem ven.

Na povrchu mě přivítá bílý svit, tak ostrý, že i za tmavým hledím vidím rudé skvrny. Jdu o pár metrů dál

To není možné, nic tu opravdu není, vůbec nic. Aida taky zešilela a věřila že slunce je bůh a že nad spásí? Snažím se otočit. Ale tělo nechce. Cítil jsem, jak se mi ztenčuje dech. Jak se oblek začíná tavit, jak se vrstvy lepí na kůži. Prasknutí, zasyčení. Světlo se dotklo mého ramene, a já věděl, že to je konec.

A v poslední chvíli, než mi zrak sežehla bílá stěna, mi došlo, že už lidstvo nezachráním a nepošlu jim zprávu, že všechno už je v pořádku a všichni se můžeme vrátit domu.

Všechno to byla jenom lež

Elen Raunerová, 15 let

Jednoho léta

Začalo to nevinně, v Brně jsme se rozhodli jít do kostnice..

Vešli jsme dovnitř a i hned mě zachvátil takový divný pocit. Šli jsme k pokladně, a i přes to, že tam byla velká fronta, tak to uběhlo vcelku rychle. Žádnému tomu člověku jsem neviděla do obličeje, ale vypadali tak nějak jako siluety. Málem jsem se z té nervozity sesypala, podtrhovala to temná atmosféra toho místa. A vtom jsem tam uviděla pradávného démona, je-hož jméno bylo Azahur. Šla jsem za ním, ani nevím, co mě uchvátilo, však to byl démon! Bála jsem se ho, ale něco mě ovládlo.

Azahur byl démon z mytologie autorské tvorby. Vše to začalo, když objevil způsob cestování v čase, a od té doby ovládal známé osobnosti z minulosti. Založil klub 27, vždycky se vloupal do duše kapelníka a nebohá osoba do chvíle zemřela.

Tenhle příběh mi běžel hlavou, když jsem procházela děsuplnou chodbou stvořenou z lebek, ale v tu chvíli jsem si uvědomila, že jsem se ztratila...

Byla jsem uvězněna v nekonečném labyrintu. Několik hodin jsem chodila, volala, až jsem nakonec z toho stresu omdlela.

Po pár hodinách mě vzbudil tajemný šepot Azahura. Všechno mě začalo bolet a když jsem se ohlédla, tak jsem celá krvácela, měla jsem rány po celém těle..

Několik dalších hodin jsem se pokusila najít jídlo a vodu, naštěstí, čím jsem šla dál v labyrintu, tak lebký byly čerstvější...

Ubíhaly dny, týdny, měsíce až roky.

Vyrobila jsem si pomyslnou chatrč a vždycky, když už v okolí nebylo co jíst, tak jsem se přestěhovala.

Všechno to pokračovalo do doby, co mi bylo 27 let. Po třinácti letech jsem zas uviděla Azahura, a v ten moment jsem dostala šílenou migrénu. Všechno mě bolelo a viděla jsem rozmazaně. Teda až do doby, co mě kompletně ovládl..

V ten moment to vše skončilo. Byl konec.

Petra Roušalová, 14 let

Prostě léto...

Zdá se že školní rok má dní tisíce,
Na léto vždy těším se nejvíce

Mám od něj vždy hodně očekávání,
Jsou tak vysoká až je to absurdní

První týden v sobě tuny motivace mívám
Učím se novým věcem a ráno běhat chodívám

Druhý týden se mě prokrastinace domáhá
Nedostatek spánku a sociálního kontaktu
na mě doléhá

Třetí týden je veškerá naděje pryč
I kreativita mě opustila, vše co vytvořím
je kýč

Čtvrtý týden jsem tak nesmírně osamělá,
Že i rozhovor se zdí se za úspěch
pokládat dá

Pátý týden obzvláště schizofrenicky
vypadám,
Když s odrazem svým v zrcadle
si povídám.

Šestý týden je jednoduché si mne s upírem splést

Mé oči nezvládají sluneční paprsky snést

Sedmý týden se z místa sotva hnu
Jen do kuchyně na oběd vždy jdu

Osmý týden zpytuji svědomí,
Za prázdniny jsem nic nedělala, kromě spaní

Devátý týden mi dojde, že do školy
za nedlouho musím

Avšak nevádí mi to, aspoň po dvou
měsících znovu postel opustím.

Na konci léta si uvědomím, že gympl není
tak špatný jak se zdá

Tento pocit mě opustí ve vteřině, co učitel
první test zadá

Anna Karasová, 15 let

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, Šmeralova 336/15,
příspěvková organizace,
360 05 Karlovy Vary

Jazyková úprava: Mgr. Pavlína Harcubová
Grafická úprava: RNDr. Pavla Šemberová